

Тримаймо кулаки за Надію

«4 липня 2014 року прийшов слідчий Маньшин. Поставив мене до стіни, включив телефон на відеозапис: «Давай, скажи, хто ты. Представься. Скажи, где ты. Это для украинского посольства. А то они нам не поверят...» – крива посмішка... У них і методи, як у терористів!!! І пояснить мені, чим російське слідство відрізняється від терористів ІДІЛу?!!! Викрали! Тримали в заручниках! Та ж відеокамера! Так само зачитай послання! Хіба що помаранчеву туніку не одягали і голову ще не відрізали!!! Отак-от судять і захищають у Росії по законах!!!».

Саме так описала свої перші враження від російського правосуддя незаконно викрадена Надія Савченко, старший лейтенант Збройних Сил України. На початку вересня світ побачила її книжка «Сильне ім'я Надія», в якій бранка Москви докладно розповідає, що саме сталося того дня, коли вона потрапила в полон (17 червня 2014 року), описує викрадення та перебування в російських в'язницях і деякі епізоди свого цікавого та непростого життя.

Книжка не схожа на роздуми чи мемуари. Як сказала сама Надія Савченко, це «моя правда, для роздумів та мемуарів іще буде час». Після прочитання хочеться додати: «І нічого, окрім правди». Бо коли ковтаєш рядки, здається, що Надія сидить поруч і розповідає те, що хотіла би сказати на судилищі, але не каже, бо ніхто все одно не почує, тому краще розповісти про це тобі й іще тисячам тих, що тримають у руках її «захалавну книжечку».

Ув'язнена Росією Надія почала писати під час голодовки. Виснажена, але сповнена віри в перемогу, вона вирішила раціонально використати

життя: «...Як подумала, на скільки запитань довго й нудно доведеться відповідати, якщо виживу й вирвуся на волю... Я вирішила: краще один раз написати, поки є час, ніж сто разів повторювати...». Написала живою мовою – емоційною, лайливою, і від того рядки книжки в голові звучать її голосом. Голосом Надії, який наприкінці каже: «Далі буде! Життя триває!!!».

«Далі» вже є. 22 вересня почалися «відкриті» слухання у справі Надії Савченко, на які так не хотіли пускати пресу, що на всі вільні місця зігнали «ряджених козачків». Не здивували. Як зазначив адвокат Ілля Новіков, настрої у Надії бадьорий. Та хто сумнівався б.

Хоч би який вирок виніс суд, Надію не зламати. Вона сильніша за російського Левіафана й доводитиме це стільки, скільки треба. Для цього їй достатньо бути собою й говорити правду. Цього московська репресивна система, від фундаменту побудована на лицемірстві та брехні, точно не витримає. Тож... далі буде. Тримаймо кулаки за Надію.

Тарас РОМАНЮК.

Фото Миколи БІЛОКОПИТОВА.

Нескорена: варіації на тему

Увага: сьогодні в рубриці «Плакат – брат барикад» фігурує Михайло Дяченко. Почнімо з того, що у свої неповні 27 він досягнув мрії кожної творчої людини: Михайло – вільний художник.

Живе на два міста: Харків і Запоріжжя. Працює переважно в напрямі цифрового арту. А на шпальтах журналу презентує одну зі своїх робіт, присвячених Надії Савченко. Події навколо відважної льотчиці розгорнулися таким чином, що тема ця, на жаль, залишається актуальною для митців на невідомо який термін. До слова, в уже знайомих нашим читачам учасників «вічанського» проекту, що покликаний відроджувати жанр патріотичного плаката, є чимало робіт на честь Надії. Такий збіг творчих поривань – аж ніяк не кон'юнктура. Просто йдеться про випадок, коли ім'я нескореної героїні збіглося зі словом, яке характеризує колективну емоцію українців.

Іще кілька слів про Михайла Дяченка. Уродженець Запорізької області (1988), після закінчення Запорізького Січового колегіуму він вступив до Харківської державної академії дизайну і мистецтв. За років студентства проектував інтер'єри, набував досвіду в живописі, рисунку, кераміці, вітражі. Із вишу вийшов ма-

гістром, спеціалістом з інтер'єру та обладнання. Так само, як і чимало плакатистів нашого проекту, Михайло не залишився осторонь головних проблем сьогодення. Співпрацює з волонтерами. А ще присвятив багато робіт нашим героїчним співвітчизникам. Приміром, у серії портретів «Хрещени вогнем» зобразив воїнів та діячів різних епох: від Київської Русі до сучасників. На роботах можна впізнати реальних людей – волонтерів і революціонерів Майдану, бійців із зони АТО.

Михайло Дяченко також співпрацює з Благодійним фондом «Добра Листівка», що випустив поштівки з його творами. Гроші від продажу цієї продукції потрапляють до центрів реабілітації дітей-інвалідів.

Ольга КРАСОВСЬКА.

P. S. Із концепцією, учасниками та творами рубрики «Плакат – брат барикад» можна ознайомитися на сайті парламентського журналу «Віче»: www.viche.info.